

Τρείς φοιτητές του Πανεπιστημίου Σύδνευ αναπτέρωσαν τις ελπίδες πολλών κατοίκων στην Τανζανία, τον προηγούμενο μήνα με ένα απλό δώρο: ένα ζευγάρι γυαλιά.

Οι Daniel Chan, Mei Chao και Britt Fang εθελοντικά έλαβαν μέρος στην ετήσια αποστολή του οργανισμού ONA network annual eye care camp και ταξίδεψαν στις λιγότερο ανεπυγμένες αγροτικές περιοχές της χώρας.

Το ONA Network είναι ένας οργανισμός μη κερδοσκοπικός, που βοηθάει στην βελτίωση της όρασης των κατοίκων της περιοχής. Οι φοιτητές εργάσθηκαν επί τρεις εβδομάδες, πέντε μέρες την εβδομάδα. Έλεγχαν την όραση των κατοίκων και έδιναν γυαλιά σε όσους χρειάζονταν. Ο Daniel Chan μάλιστα δήλωσε χαρακτηριστικά ότι είχε σοκαριστεί με το πόσο σοβαρό είναι το πρόβλημα στην χώρα αυτή.

"Όταν επισκέφθηκα τις περιοχές αυτές δεν περίμενα να υπάρχει τόσο σοβαρό πρόβλημα. Σχεδόν όλοι έχουν κάποιο πρόβλημα με τα μάτια τους".

"Αισθάνθηκα μεγάλη ικανοποίηση που κατάφερα να δώσω λίγη ελπίδα σε αυτούς τους ανθρώπους. Μια υπουργός δεν μπορούσε να διαβάσει για αρκετό καιρό. Μόλις της δώσαμε τα γυαλιά δεν σταμάτησε να μας ευχαριστεί. Έκατσε μαζί μας για περίπου μια ώρα. Δεν ήξερε πως να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της που μπορούσε και πάλι να διαβάζει τη Βίβλο".

Ακούμε διάφορα για τις χώρες αυτές. Κανείς όμως δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει τις τρομερές ελλείψεις αυτών των ανθρώπων σε είδη πρώτης ανάγκης, αν δεν τα δει και τα ζήσει από κοντά. Σχεδόν 1 στους 5 ανθρώπους της Τανζανίας ζει σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας. 1 στις 3 γυναίκες δεν γνωρίζει γραφή και ανάγνωση. Λιγότερο από το μισό του πληθυσμού έχει πρόσβαση σε καθαρό νερό... Δεν είναι δύσκολο λοιπόν κανείς να καταλάβει ότι τα γυαλιά για αυτούς τους ανθρώπους θεωρούνται 'είδος πολυτελείας'.

Ο Μάρκος Αυρήλιος έχει πει χαρακτηριστικά: "Πολύ λίγα πράγματα χρείζονται για να κάνεις ευτυχισμένη της ζωή σου". Κάτι δυστυχώς που φαίνεται να αναγνωρίζουν μόνο οι 'φτωχές' χώρες αυτού του κόσμου.

ΘΕΣΕΙΣ + αντιΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

Όλοι για κάτι θλίβονται. Άλλος γιατί έχει λίγα διαμάντια κι άλλος γιατί η σούπα περιέχει λίγα κουκιά...

Ζούμε σε μια πλούσια χώρα με τεράστιες ευκολίες και δυνατότητες. Τα τρόφιμα, η ιατρική περίθαλψη, τα νοσοκομεία, οι χώροι εργασίας, τα σχολεία, θεωρούνται δεδομένα! Μεγαλώνουμε τα παιδιά μας μέσα στην πολυτέλεια, στην πλεονεξία, στην απληστία.

Δεν έχουμε αναλογιστεί ποτέ τη σπατάλη που καθημερινά κάνουμε. Τα φαγητά που καθημερινά αδειάζουμε στους κάδους των σκουπιδιών τη στιγμή που παιδάκια σε κάποιο άλλο μέρος του πλανήτη δεν τα έχουν καν ονειρευτεί...

Παραπονιόμαστε διαρκώς για τα πάντα. Για το φαγητό που δεν μας αρέσει, για το σπίτι που δεν μας χωράει, για το καινούριο αυτοκίνητο που θέλουμε, για τις διακοπές που δεν πήγαμε... Για ένα σωρό ανούσια πράγματα που σίγουρα δεν είναι ζητήματα ζωής ή θανάτου. Δεν πεθαίνει κανείς από το αυτοκίνητο που δεν αγόρασε. Δεν πεθαίνει κανείς από το φαγητό που δεν του άρεσε! Δεν πεθαίνει κανείς από το αναψυκτικό που δεν ήπιε!

Πεθαίνει όμως από έλλειψη νερού, φαγητού, ιατρικής περίθαλψης. Αυτά που εμείς έχουμε σε αφθονία και δεν τα υπολογίζουμε!

Αν αναλογιζόμασταν την ώρα της σπατάλης το συνάνθρωπο που πεθαίνει δεν θα είμαστε ποτέ τόσο αλαζόνες

νες, μικρόψυχοι, εγωϊστές και άπονοι. Έχουμε ξεχάσει να ευχαριστούμε το Θεό για το φαγητό που έχουμε στο τραπέζι μας... Είμαστε πολύ απασχολημένοι να γκρινιάζουμε για το αν μας αρέσει ή όχι. Έχουμε ξεχάσει να ευγνομονούμε την ύπαρξη του νερού...

Το υποτιμάμε και τρελαίνομαστε έαν στο ψυγείο δεν υπάρχει αναψυκτικό ή αλκοόλ! Έχουμε ξεχάσει να ευχαριστούμε την καλή μας τύχη για το γιατρό που υπάρχει να μας κοιτάζει! Έχουμε ξεχάσει ότι φτωχός δεν είναι ο άνθρωπος που έχει λίγα αλλά εκείνος που επιδιώκει περισσότερα.

Ο Π. Μπουάστ έχει πει "ο φτωχός καλύτερα απολαμβάνει το τριαντάφυλλο στο πρεβάζι του παραθύρου παρά ο πλούσιος τους μεγάλους κήπους του".

Πέρασαν οι γιορτές των Χριστουγέννων και το μόνο που σκεφτήκαμε ήταν πως να γεμίσουμε τις ντουλάπες μας με άχρηστα πράγματα και τις κοιλιές μας με περισσότερο φαγητό και ποτό. Μήπως σκέφτηκε κανείς από εμάς να στείλει έστω και ένα μικρό πραγματάκι σε κάποιο συνάνθρωπο που πεινάει; Φυσικά όχι. Γιατί εάν ήταν έτσι τα πράγματα, σίγουρα ο κόσμος αυτός θα ήταν ήδη καλύτερης!!!

Ένα είναι σίγουρο. Όλοι για κάτι θλίβονται. Άλλος γιατί έχει λίγα διαμάντια κι άλλος γιατί η σούπα περιέχει λίγα κουκιά...

κουκιά.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Ο φτωχός νέος και η πλούσια νέα συζητούν για την μακρόχρονη σχέση τους.

- "Πρέπει να γνωρίσεις τους γονείς μου" λέει η πλούσια νέα.

- "Μα είμαι φτωχός και δεν θα με θέλουν" λέει ο φτωχός νέος

- "Αγάπη μου εγώ σε θέλω και αυτό έχει σημασία, θα έρθεις εσύ και οι γονείς σου να γνωρίσετε τους δικούς μου γονείς, αλλιώς χωρίζουμε".

Μη μπορώντας να κάνει αλλιώς ο φτωχός νέος δέχεται, και μετά από λίγο καιρό αυτός και οι γονείς του επισκέπτονται την πλούσια νέα και τους γονείς της.

Μπαίνοντας στο σαλόνι κάθονται σε

ένα καναπέ η πλούσια μάνα και ο πλούσιος πατέρας, σε έναν άλλο ο φτωχός πατέρας και η φτωχή μάνα, σε μια καρέκλα η πλούσια νέα, και σε έναν καναπέ ο φτωχός νέος και ο γάτος της πλούσιας μάνας.

Καθώς μιλούσαν, του έρχεται του φτωχού νέου να κλάσει... Ζορίζετε, την κρατάει... τελικά δεν αντέχει και ζαρτ την αμολάει.

"Ζαν", λέει η πλούσια μάνα κοιτώντας το γάτο.

"Ουφ καλά που είναι το γατί εδώ και το έριξαν σε αυτό το κλάσιμο", σκέφτεται ο φτωχός νέος.

Καθώς η συζήτηση συνεχίζοταν ξανά ο φτωχός νέος βρίσκεται στη δύσκολη θέση που βρισκόταν πιο πριν μα τώρα η κλανιά είναι μεγαλύτερη.

Κρατιέται... σφίγγετε... από εδώ από εκεί δεν αντέχει και την αμολάει... Ζαν", λέει ξανά η πλούσια μάνα, κοιτώντας το γάτο.

"Ουφ καλά που είναι το γατί εδώ και το έριξαν σε αυτό το κλάσιμο", σκέφτεται ξανά ο φτωχός νέος.

Ε να μην τα πολυλογούμε μετά από λίγο μην αντέχοντας ξανά ο φτωχός νέος ρίχνει μια πολύ δυνατή κλανιά.

"Ζαν, καλά τι περιμένεις να σε χέσει και να φύγεις από εκεί;" λέει η πλούσια μάνα.

Οι κοινές εμπειρίες με τους άλλους αλλάζουν την εικόνα που έχουμε για το ίδιο μας το πρόσωπο, σύμφωνα με Έλληνα ερευνητή στη Βρετανία

Όταν κοιτάτε το πρόσωπό σας στον καθρέφτη κάθε πρωί, ποτέ δεν σκέφτεστε να αναρωτηθείτε αν το πρόσωπο που βλέπετε είναι πράγματι ο εαυτός σας. Η εικόνα που αντικρίζετε σας φαίνεται οικεία και συμβατή με την μοναδική αντιληφτή και αναγνώριση της προσωπικής εικόνας σας.

Όμως μια καινοτομική μελέτη, του έλληνα ερευνητή δρ. Μάνου Τσακίρη, του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, που δημοσιεύτηκε στο επιστημονικό περιοδικό PLoS ONE, έρχεται να ανατρέψει αυτή την κοινή αντιληφτή ότι η εικόνα του εαυτού μας είναι σταθερή και αναλλοίωτη. Η μελέτη δείχνει, για πρώτη φορά, ότι η εικόνα που έχουμε για το πρόσωπο μας στην πραγματικότητα μεταβάλλεται μέσω των κοινών εμπειριών που έχουμε με τα πρόσωπα άλλων ανθρώπων.

Η έρευνα αποκαλύπτει ότι η αναγνώριση του προσώπου μας δεν είναι τόσο διαχρονικά σταθερή όσο νομίζουμε. Η ικανότητα των ανθρώπων να αναγνωρίζουν το πρόσωπό τους αλλάζει, όταν παρακολου-

θούν το πρόσωπο ενός άλλου ανθρώπου να αγγίζεται, την ίδια ώρα που και το δικό τους πρόσωπο αγγίζεται, σαν να κοιτάζουν ένα καθρέφτη. Έτσι, όταν οι ανθρώποι καλούνται να αναγνωρίσουν την εικόνα του δικού τους πρόσωπου, διαλέγουν, ανάμεσα σε πολλές παραπλήσιες, εκείνη που περιλαμβάνει και στοιχεία από το πρόσωπο του άλλου ανθρώπου που προηγουμένως έβλεπαν. Αυτό όμως δεν συμ-

βαίνει όταν τα δύο πρόσωπα δεν αγγίζονται ταυτόχρονα, αλλά σε διαφορετικό χρόνο το καθένα.

Σύμφωνα με τον Τσακίρη, το να μοιράζεται κανείς μια εμπειρία (όπως το άγγιγμα) με έναν άλλο ανθρώπο, μπορεί να αλλάξει την αντιληφτή που έχουμε για το δικό μας πρόσωπο και γενικότερα για τον εαυτό μας. "Σαν συνέπεια των κοινών εμπειριών, τείνου